

Je to dovolená a zároveň práce, která baví

Hranice, Běloutín – Dvě dopolední zkoušky po hlasech, dvě odpolední, večerní kulturní program. Mezitím trénovat s orchestrem a po týdnu se předvést na dvou koncertech. Účastníci Běloutínského týdne zpěvu, který odstartuje 13. srpna, mají nabitý program. Podle organizátora a zakladatele celé akce Eduarda Kavalaou to lidi dělají proto, že je zpěv baví, naučí se mnoho nového od zkušených dirigentů a stráví týden s příjemnými lidmi.

Kdo se účastní Běloutínského týdne zpěvu?

Jsou to amatérští zpěváci z celé republiky, tradičně přijíždějí i návštěvníci z Němcka nebo ze Slovenska, většinou jsou to členové různých sborů. Není to jen regionální akce, i když většina lidí je z Moravy. Z profesionálů přijíždějí většinou dirigenti.

Jak se o akci dozvědí zahraniční účastníci?

Nijak je nesháníme, většinou se o akci doslehnou od účastníků. Zjistili jsme, že musíme ukázat, jaká ta akce je, a lidi si to pak sami mezi sebou řeknou. Letos přijede také jeden zahraniční dirigent, ale ten jede jako účastník.

Takže se akce rozšířila díky tomu, že lidé s ní měli dobré zkušenosti?

Ano, je důležité, že se lidé někde cítí příjemně a pošlou to dál. Mysleli jsme, že to bude fungovat nějak automaticky, ale chtěli to trpělivost. Ze záčátku nám hodně pomohli lidi z Hranic. Poprvé nás bylo tak čtyřicet a vedl nás profesor Mátl z Brna. Lidi tehdy nevěřili, že by mohl přijet, a on tedy doopravdy byl.

Vy jste tedy organizoval všech dvacet ročníků?

Já jsem s tím nápadem přišel. Byli jsme s panem Spisarem na podobné akci v Rakousku a vrátili jsme se na prosto nadšení, tak mě nenapadlo nic jiného než zkusit sehnat sponzora a zorganizovat podobnou akci. Ředitel cementárny nám tehdy poskytl zadarmo ubytování v jejich hotelu. Pak jsem narazil na úžasného člověka, který zrovna zakládal základní školu Šromotovo v Hranicích. On otevřel školu a my jsme byli první, kdo v ní byl.

Běloutínský týden zpěvu se tedy odehrává v Hranicích?

Běloutín to sice pořádá, ale od prvního ročníku jsme byli v Hranicích. Je to praktičtější, ale také se málo vnímá, že Hranice jsou hrozně pěkné město a zpěváci si ho pochvalují. Má svého ducha a já jsem rád, že se to odehrává tady. Letos spíme i zpíváme na průmyslovce.

Přibývá postupně zpěváků, kteří se akce účastní?

Počet účastníků jde v takových vlnách. Ten nejmenší počet byl lehce přes sto, největší asi sto padesát. Když je to od sto dvaceti lidí nahoru, tak už to má tu nevýhodu, že se lidé nestihnou poznat. Je lepší, když tam spolu jen nesedí jako cizí lidé, ale komunikují spolu a užívají si to. Jsou i lidé, kteří jezdí pravidelně?

Jsou takoví, kteří už tady byli třeba dvacetkrát, jezdí od prvního ročníku a berou to jako součást svého života. Jsem rád, že to berou jako příležitost potkat nové lidi, vyměnit si noty, a jelikož hodně z nich taky vede své menší

Eduard Kavala. Foto: P. Andrýšková

sborečky, tak i nasbírat postřehy z práce zkušenějších. Mohou se akce účastnit i děti?

Určitě. Nápad založit dětský ateliér vznikl kvůli tomu, že lidé často říkali, že by rádi přijeli, ale nemají co udělat s dětmi. Letos budeme mít asi třicet sedm dětí. Někteří i osmnáctiletí účastníci přímo řekli, že chtějí být s dětským sborem a pomáhat je třeba doprovázet na kytaru. Jedna generace už nám za ty roky odrostla, a tak jsme řešili, co s nimi, až jsme se rozhodli založit mládežnický sbor. Měl jsem po roce 1989 strach, že sbory zaniknou a že se k nim mladá generace postaví zády, ale naštěstí to dopadlo dobře.

Mají účastníci možnost setkat se i přes rok?

Letos jsme to nevydrželi a sešli jsme se v Běloutínském škole už na jaře. Nakonec nás bylo přes osmdesát a kromě toho, že jsme si zazpívali, jsme udělali taky anketu, co by se mělo zpívat na jubilejním dvacátém ročníku.

Plánujete tedy letošní program udělat speciálně k dvacátému výročí?

Letošní rok si vytvořili program přímo naši účastníci. Měla by to být taková přehlídka toho, co se na Běloutínském týdnu zpěvu nejvíce podařilo a co zpěváci nejvíce bavilo. Sami účastníci si také už dříve vymysleli druhý závěrečný koncert, protože jim bylo líto, že něco týden trénují a pak si to zazpívají jen na jednom koncertě v Hranicích. Každý rok tak vyjždíme na nějaké místo, kam nás pozvou. Letos jedeme do Janáčkových Hukvald.

V pozvánce je napsáno, že kromě sboru dáváte dohromady i orchestr. Jak to probíhá?

Účastníci, kteří hrají na nějaký nástroj, si ho přivezou sebou. Jedna z dirigentek pak počtu a druhu nástrojů přizpůsobí skladby a společně něco secvíci. Tím pádem hrajícím účastníkům zmizí odpolední klid a možnost zajít na pivo, protože místo toho trénují s orchestrem. Lidi to ale dělají dobrovolně a těší se na to. Na závěrečném koncertu pak doprovázejí zpěváci.

Vy se přímo účastníte programu?

Na mě je ta organizační část, vždycky musím všechno oběhnout, odemknout a zamknout klavíry a další drobnosti. Pak zajišťuji večerní program, který bývá buď hudební, nebo nějak spojený s poznáváním místa.

Měl jste možnost si s účastníky zapívat?

Ještě se mi za dvacet let nepodařilo ani jednou zpívat s nimi celou dobu. Vždycky stihnou jen jednou za čas sednout si s nimi a zazpívat si, ale nikdy ne celý týden. (and)